Nieuwsbrief december 2019

De tamtam van december 2019.

Lieve vrienden van El Manguaré,

Het jaar 2019 is een speciaal jaar voor alle betrokkenen van El Manguaré ... **We bestaan 10 jaar!**
Al deze jaren hebben we een spannend en avontuurlijk pad belopen. Voornamelijk stapten we met stevige pas enthousiast en hoopvol door, op weg naar onze doelen en bestemmingen. Maar uiteraard waren er ook momenten waar (grotendeels culturele) stenen op het pad de soepel lopende vooruitgang poogden te belemmeren. . Ik kan het (al schijvend) niet helpen om achterom te kijken en het hobbelige, maar toch succesvolle pad van onze projecten en activiteiten met veel trots en bewondering te voor de geest te halen.

Als ik alle vreugde, verrassingen, frustraties, bloed, zweet en tranen op papier zou zetten, zou dit een 20 pagina's lange nieuwsbrief worden (en daar wordt niemand blij van, ha ha ha), dus die vat ik liever samen in één zin:

Elke

identiteit

prestatie

glimlach en/of

trotse blik

van onze kinderen maakt mij bewust
dat het allemaal zeer de moeite waard is geweest
en we zeker blijven knokken voor meer ...

En omdat ik nou eenmaal van cijfertjes houd.... dit hebben we met onze hoofdprojecten, samen met de hulp van alle tamtammers in Nederland en Peru, de afgelopen 10 jaar weten te bereiken:

• “Ik besta en Ik studeer” (identiteit)	10.807	kinderen
• Onderwijskwaliteitsverbetering	2.768	kinderen
• Onderwijskwaliteitsverbetering	374	leerkrachten
• Onze kleuterschool	363	kinderen
• Onze kleuterschool	9	leerkrachten
Totaal 2009-2019	**12.268**	**kinderen**
	328	**leerkrachten**

Daar kunnen we blij *mee* én trots *op* zijn!

Behalve dat ik alle vrienden van El Manguaré met een warm hart wil bedanken voor alle steun en jullie allemaal uiteraard een **zalige en gezellige Kerst en een fantastisch 2020** toewens, wil ik graag de stagiaires die ons in 2019 geholpen hebben extra noemen en bedanken. Dankzij Sanne, Anka, Nicole en Geness hebben we wederom enkele zeer leerzame en ludieke activiteiten en instrumenten in onze programma's op kunnen nemen, die onze kinderen helpen met hun educatieve en sociaal-emotionele ontwikkeling ..... !QUE VIVAN LAS VOLUNTARIAS!

Onderstaand zijn twee van hen aan het woord.

Mijn ervaringen bij El Manguaré, in Iquitos.

Hallo, mijn naam is Nicole. Ik ben student aan de hogeschool van Arnhem en Nijmegen en studeer Pedagogiek. Voor mijn derde jaar ben ik 5 maanden stage gaan lopen bij El Manguaré, in Iquitos. Op 8 februari begon mijn grote avontuur in Iquitos, samen met Geness, Anka en Sanne. In Nederland had ik mij goed voorbereid op de reis. Ik had mij ingelezen over Iquitos en over de Peruaanse cultuur. Als ik terugkijk op de vijf maanden in Iquitos, had ik mij dit nooit in Nederland kunnen inbeelden.
In dit artikel vertel ik over mijn hoogtepunten in Iquitos. Soms zullen er wat citaten in het verhaal staan. Dit zijn citaten uit mijn blog die ik geschreven heb, tijdens de 5 maanden.

Werken bij El Manguaré

Ik heb bij drie onderdelen van El Manguaré gewerkt. Bij de kleuterschool El Manguaré, bij de staatsschool Christo en met Nuria in de wijk.

Bij de kleuterschool was het op het begin best wel even zoeken hoe ik mijn rol als pedagoog kon inzetten. Men kent het begrip pedagoog hier niet en ik werd vooral gezien als klassen assistent. Na veel overleg en uitleg over mijn vak Pedagogiek heb ik toch hele mooie dingen kunnen neerzetten. Ik wilde mij namelijk meer richten op de sociale ontwikkeling van de kinderen. De kinderen luisterde namelijk in het begin niet goed naar grenzen die gegeven werden. Vanuit thuis krijgen veel kinderen een tik wanneer zij niet luisteren. Op school gebeurt dit niet en weten de kinderen dus niet wanneer de grens bereikt is. Om het gedrag van de kinderen te verbeteren heb ik een beloningssysteem aanbevolen. Wanneer kinderen goed gedrag laten zien krijgen zij een ster. Aan het begin was dit nog wel lastig voor veel docenten, omdat zij niet goed wisten bij welk gedrag zij een ster konden uitdelen. Het werd eerst vooral uitgedeeld aan kinderen die hun werkjes goed gemaakt hadden, in plaats van op het gedrag. Ook dit is na veel vergaderen en voorbeelden geven goed gekomen. Verder vond ik het geweldig om met de kinderen te werken. Elke ochtend waren ze zo blij om ons weer te zien en werd er veel geknuffeld. De kinderen zijn

zo blij met kleine dingetjes. In Nederland staat de kleuterschool geheel vol met speelgoed. Hier kunnen kinderen zich lang vermaken met een bal of een mini keuken.

Met Nuria de sociaal werkster van El Manguaré heb ik in de wijk gewerkt.

"Wat ik in de wijk gezien heb is haast niet te omschrijven. Zoveel armoede! Kinderen van 9 die nog nooit naar school geweest zijn, kinderen die aan het werk zijn, kinderen die zorgen voor hun broertjes en zusjes, zieke ouders en zo kan ik nog wel even door gaan. Overal ligt afval en modder op de grond, door het water heen. In dit water wassen de mensen zich ook en drinken ze ook van. Veel delen zijn onder water gelopen. Er zijn overal stijgers waar je overheen moet lopen. Je kunt het eigenlijk geen stijger noemen, meer 2 paaltjes met een plank ertussen. Ook kon ik soms bij mensen naar binnen kijken. Gezinnen wonen met zijn alle in een ruimte en alles is vies. Wel is mij opgevallen dat iedereen erg vriendelijk is en erg dankbaar. Veel kinderen zijn super verlegen en een high five geven is bij sommige al erg spannend."

Ook hebben velen gezinnen geen identiteitspapieren. Zonder papieren kunnen kinderen niet naar school. We hebben veel gezinnen aan nieuwe identiteitspapieren geholpen, door de campagne. Verder hebben we ook gezinnen geholpen die in een lastige situatie zaten. Zo hebben we een gezin geholpen waarvan de dochter in het ziekenhuis lag. Dit meisje zat ook op de kleuterschool van El Manguaré. Er was geen geld voor onderzoek. Ze dachten dat ze een auto-immuun ziekte had. Met donaties uit Nederland is dit onderzoek er toch gekomen. Gelukkig kwam er goed nieuws en had het meisje alleen een infectie. Na 2 weken zat ze weer op school. Dit soort verhalen komen helaas vaak voor. Een ander voorbeeld komt uit mijn blog:

"*Vandaag een verhaal gehoord over een meisje van 14 die moeder is geworden, van een kindje met downsyndroom. Ze heeft geen borstvoeding kunnen geven doordat ze nog zo jong is, dus het kindje heeft geen babymelk gehad."*

Voor dit meisje is melk ingezameld voor de baby.

Verder heb ik ook een dag in de week op de staatsschool gewerkt, waarmee El Manguaré samen werkt. Hier heb ik samen met Anka observaties gedaan. Met de kinderen die volgens ons opvielen, zijn we vervolgens aan de slag gegaan. In een klein groepje hebben we hun geholpen met hun schoolwerk en gewerkt aan hun sociale vaardigheden.

De amazone

Op de amazone ben ik echt verliefd geworden. Het geweldige uitzicht is echt niet te omschrijven. Vaak zijn we met de familie of met de docenten dagjes weg gegaan. Je hebt namelijk op veel plekken geweldig mooie zwemmeertjes, omringd door de jungle. Ook zijn we drie dagen de jungle ingegaan. Hier hebben we heel primitief geleefd. We hebben onze eigen vis gevangen en hebben we in houten hutjes geslapen. Het geluid van de jungle in de nacht is niet te omschrijven. Overal hoor je dierengeluiden. Ik werd er wel zen van.

De locals

In de vijf maanden hebben we veel locals ontmoet. Samen met Yol zijn we op de vrijdag avond vaak gaan poolen en karaoke. Vaak ging dit samen met vrienden van Yol. Ook hebben de docenten ons vaak meegenomen. Hier ontmoeten we dan hun families. Ook vind ik voetballen heel leuk. Dit heb ik dan ook vaak gedaan met locals. Vrouwenvoetbal kent men alleen niet zo in Iquitos. Ik heb daarom vaak met mannen mee gedaan. Die vonden het maar gek dat een vrouw voetbalde. Verder is de cultuur heel open en mag je overal naar binnen. Iets wat ik heel mooi vind aan de cultuur.

Het eten

Er wordt veel gekookt met producten uit de amazone. Veel dingen die we in Nederland hebben, kent men hier niet. Wel hebben wij heel veel zelf gemaakt. Zo hebben we veel verse soepen gemaakt, hamburgers en nog veel meer. Je moet een beetje creatief zijn met het eten, maar je kunt haast alles zelf maken. Verder hebben ze ook heel lekker lokaal eten. Twee van mijn favorieten zijn ceviche en chaufa. Ceviche is een rauwe witte vis die gegaard wordt door limoen zuur. Chaufa is heerlijke rijst, met vaak kip. Dit kon ik echt blijven eten. Verder zijn er ook heerlijke sapjes gemaakt van vruchten uit de jungle. CamuCamu is daarvan toch wel echt mijn favoriet. Dit wordt gemaakt van een soort besjes. Het was een geweldig avontuur, dat ik nooit had willen missen.

Liefs van Nicole

Buen día, mi nombre es Sanne

4 februari een dag waar ik mezelf maandenlang op heb voorbereid. Dat was namelijk de dag van mijn vertrek naar Iquitos. En dan kom je aan in Iquitos en voelen alle voorbereidingen even verloren. 'Waar ben ik in hemelsnaam beland?' dacht ik. Maar buiten dat om was ik vrij snel gewend in Iquitos. Iets wat eigenlijk best raar is, want ik bevond me in een totaal andere stad midden in de jungle, die als het ware afgezonderd voelde van de wereld. Maar Iquitos is mooi. In het begin zag ik vooral de dingen die anders in vervelende zin waren. Maar Iquitos heeft zoveel mooie dingen. Elke keer als ik langs de boulevard liep, zag ik het prachtige uitzicht over de amazone richting de jungle. Telkens besefte ik me dan weer eventjes waar ik was beland. De motokarros vind ik fantastisch, dat was de afgelopen 5 maanden mijn vervoersmiddel. Zo ging ik elke dag naar stage, maar zo gingen we in het weekend ook uit of deden we onze boodschappen. Ik werd elke dag opnieuw vrolijk van alle kleuren en vrolijke mensen op straat.

Naast al deze mooie dingen had ik ook elke dag te maken met veel armoede en problemen. Iquitos is een stad met heel veel armoede. In de achterstandswijk Belén waar ik stage liep wonen veel gebroken gezinnen in ernstige armoede. Ik vind het lastig te omschrijven wat ik dacht als ik door de wijk liep. In het begin schrok ik van de armoede, de slechte hygiëne en het feit dat er in de huizen geen vloer lag, maar gewoon zand. Normaal is het nooit geworden. Elke keer als ik weer bij gezinnen binnenkwam of door de wijk liep, was er wel iets dat me raakte. Wel raakte ik er steeds meer aan gewend en begonnen de huizen die er wat mooier uit zagen me zelfs op te vallen. Ik begon de weg te kennen en leerde steeds meer nieuwe mensen en kinderen kennen. Samen met Nuria, de sociaalwerkster, hoorden we elke dag weer de ergste verhalen en hielpen we waar we konden. Nuria met haar hart van goud die door weer en wind elke dag weer met heel veel liefde voor de mensen klaar stond en ontzettend veel van haar werk houdt. Prachtig om te zien.

In de wijk Belén bevindt zich ook het schooltje van El Manguaré waar ik de afgelopen 5 maanden ook gewerkt heb. Elke dag ging ik met heel veel plezier naar El Manguaré om de kindjes wat extra zelfvertrouwen te geven of met ze te werken aan schoolse taakjes. Het voelde soms alsof ik niet elke dag wat kon betekenen wat moeilijk was, maar ik probeerde elke keer aan het einde van de dag voor mezelf te bedenken wat ik die dag bereikt had. Soms was het alleen een glimlach op het gezicht van een kind toveren en soms kende een kind naar heel vaak oefenen alle kleuren. Door dit elke dag weer voor mezelf te bedenken bleef ik genieten van wat ik deed. Want wat ik gedaan heb is zeker van grote waarde geweest voor veel kinderen. Ik heb iets met de kinderen opgebouwd wat ik nooit zal vergeten en altijd bij me zal dragen. Ik ben het gewend om afscheid te moeten nemen van kindjes op verschillende stageplekken in Nederland, maar deze keer was extra lastig. In Nederland durf ik erop te vertrouwen dat alle kinderen goed terecht komen. Dat is iets wat in dit geval lastig is. Het liefst zou ik ze allemaal mee naar huis nemen.

Ik heb me vaak afgevraagd hoe sommige kinderen terecht komen. Van een aantal kinderen kan ik met zekerheid zeggen dat ze na El Manguaré naar school gaan. Bij sommige kinderen heb ik daar grote twijfels over en ben ik bang dat ze dag en nacht op straat zullen zwerven. Vanuit deze vragen is een van mijn projectjes ontstaan die ik op heb kunnen starten. Ik ben opzoek gegaan naar kinderen van voorgaande jaren die bij El Manguaré hebben gezeten om te kijken hoe ze terecht zijn gekomen. Ik kan met zekerheid zeggen dat de hulp van El Manguaré heeft bijgedragen aan de ontwikkeling van deze kinderen. Iedereen was zeer positief en ontzettend blij met de hulp die El Manguaré geboden heeft en voor sommige gezinnen nog steeds biedt. Ik ben gezinnen tegengekomen met zes kinderen die allemaal naar El Manguaré zijn gegaan. Ik hoop dat dit projectje voortgezet kan worden zodat de kindjes die dit jaar bij mij in de klas gezeten hebben straks ook allemaal naar school gaan.

De mensen die ik ontmoet heb tijdens mijn stage in Iquitos zijn stuk voor stuk fantastische en hele bijzonder mensen. De kinderen van El Manguaré waren fantastisch. Hoe ze me elke dag weer ontvingen met 100 keer mijn naam of heel veel dikke knuffels. Dat was echt fantastisch. Ik heb ze dingen geleerd ook al ging dit met hele kleine mini stapjes en zat er ook nog eens heel veel tijd in deze kleine mini stapjes. Het was het allemaal waard. Want hoe mooi is het om te zien dat deze kinderen mede dankzij mijn hulp net ietsje meer zelfvertrouwen hebben gekregen en nog mooier om een lach op het gezicht van deze kinderen te krijgen. Ik ben onwijs veel om al deze kinderen gaan geven en ze zullen voor altijd in mijn hart blijven net als Iquitos.

Ik ben ontzettend dankbaar dat ik dit heb mogen en vooral heb kunnen doen. Lieve kindjes, juffen en alle andere mensen die ik in Iquitos heb leren kennen. Dankjewel voor deze fantastische tijd, ik zal jullie nooit vergeten!

Groeten van Sanne

Een warme jungle knuffel vanuit Iquitos

Yol, de kinderen en het hele Manguaré-team uit Peru

¡FELIZ NAVIDAD Y UN PRÓSPERO 2020!